

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא

379 היומי

גיטין דף מ"ד למסקנא

דף מ"ד ע"א

א. גוי שגבה עבדו של ישראל בחובו, או שלקחו סיקריקון, פירוש שרצה להרגו ואמר לו שא עבד זה ותניחני, לא יצא לחירות. ואם היה יכול לפייסו בדבר אחר, כגון שמכרו מכירה עולמית לגוי השם עלילות בדמים שהעליל עליו (פרהנג), יצא לחירות.

ב. מי שאנסו בית המלך את גורנו בחובו, חייב לעשר עליה, שהוא כמוכרו לו. ואם באנפרות (בכח), פטור מלעשר.

ג. מכר את עבדו לגוי לשלשים יום, או שמכרו חוץ ממלאכתו, חוץ מן המצות, חוץ משבתות וימים טובים, נסתפקו בגמרא אם יצא לחירות או לא.

ד. מכרו לגר תושב יצא לחירות. לכותי וישראל מומר, יש אומרים שיצא וי"א שלא יצא.

ה. עבד שהפיל עצמו לגייסות, וכן עובד כוכבים שאנס ביתו של ישראל בארץ ישראל, ואין יכול להוציאו מהם לא בדיני ישראל ולא בדיני עובדי כוכבים, מותר ליטול את דמיו, וכותב ומעלה בערכאות שלהם, שהוא כמציל בידם.

ו. המוכר עבדו לעובד כוכבים, קונסים אותו שיפדהו מן הגוי. י"א עד מאה בדמיו. ונסתפקו בגמרא אם מאה ממש, או שהוא גוזמא ולא קנסוהו כל כך. וי"א עד עשרה בדמיו, ונסתפקו בגמרא אם עשרה דוקא ולא יותר, או שהוא הדין יותר.

ז. המוכר בהמה גסה לעובד כוכבים, קונסים אותו לפדותה. י"א עד עשרה בדמיה. וי"א עד מאה.

דף מ"ד ע"ב

א. כהן הצורם אוזן הבכור ועבר משום כל מום לא יהיה בו, קנסוהו חכמים שלא ישחט עולמית. צרם ומת, נסתפקו בגמרא שמא קנסו בנו אחריו, לפי שעבר על איסור תורה.

אבל, העובר על איסור דרבנן, לא קנסו בנו אחריו. ולפיכך:

1) המכוון מלאכתו במועד, שצמצם להתחיל במלאכה סמוך למועד שאם לא יגמרנה במועד יהא דבר האבד, קנסו חכמים שלא יגמרנה. ואם מת, לא קנסו בנו אחריו. 2) שדה שנטייבה או נדיירה בשביעית, קנסו חכמים שלא תזרע במוצאי שביעית. ואם הטיבה ומת, בנו זורעה. 3) המטמא טהרות של חבירו, פטור מן התורה, כי היזק שאינו ניכר לא חשוב היזק, אבל חכמים קנסוהו שישלם. ואם מת, לא קנסו בנו אחריו.

ב. המוכר עבדו לחוצה לארץ, אפילו לישראל, יצא לחירות, וצריך גט שחרור מרבו שני. והמוכר אין צריך להחזיר את הדמים ללוקח, כי הקנס הוא למי שאצלו נמצא האיסור (מה.).

ג. אמר: 'פלוני עבדי מכרתיהו לפלוני אנטוכי השרוי בלוד', לא יצא לחירות. 'לאנטוכי שבאנטוכיא', יצא. אמר 'מכרתיהו לאנטוכי', אם יש לאנטוכי זה בית בארץ ישראל, לא יצא. ואם יש לו רק אושפיזא בארץ, יצא.

ד. בן בבל שנשא אשה בארץ ישראל, והכניסה לו עבדים ושפחות, ודעתו לחזור לבבל, נסתפקו בגמרא אם יצאו לחירות לפי שהיא כמוכרת לו, או שלא יצאו כי אם גירשה חוזרת ונוטלת אותם לסובר 'הדין עמה', או משום שאין לו אלא פירות לסובר שהדין עמו.

ה. עבד שיצא אחר רבו לסוריא, ומכרו רבו שם, אם כשיצא היה דעת רבו לחזור, כופין אותו להוציאו לחירות. ואם לא היה דעת רבו לחזור, אין כופין אותו.

ו. המוכר שדהו בשנת היובל עצמה, לרב מכורה ויוצאה, לשמואל אינה מכורה כל עיקר, והמוכר צריך להחזיר את הדמים ללוקח.

לומד יקר! אם לדעתך יש פגוע בחומר, שגיאת כתיב, או כל הערה אחרת לשיפור התקציר, למובת הכלל, דווח למערכת

באמצעות שליחת דואר לכתובת: 7600235@gmail.com

. בכדי שנוכל לתקן את הצריך תיקון. יש לציין מסכת, דף, ועמוד. תודה.

© כל הזכויות שמורות למערכת "הדף היומי למסקנא". התקציר מיועד לשימוש אישי בלבד! אין להפיץ ו/או לעשות בו כל שימוש מסחרי.

להצטרפות:

7600234@gmail.com